

Tutti Fratelli scheert hoge toppen met ‘Bloemen van een autist’

☆☆☆☆

Eenzaamheid in de stad

19-02-19, 16.58u - [Ciska Hoet](#)

‘Bloemen van een autist’, Tutti Fratelli. © Cuauhtémoc Garmendia

Een hoofd dat doordraait omdat het verdriet te groot is om te dragen. Het is een taboe en dus kijken we liever weg. Samen met een grote groep stadsbewoners geeft Tutti Fratelli stem aan een verhaal over pijn, kwetsbaarheid en een onmogelijke liefde.

Op de trappen voor een gestileerde appartementsgevel staat een jongeman met een koffer. Achter hem kijkt een koor van burenen stilzwijgend toe terwijl hij half stotterend en ineengedoken vertelt dat zijn relatie op de klippen is gelopen. Radeloos kijkt hij de zaal in. “Pats. Alles spat uiteen. Pats. Pats.”

Wat volgt is een terugblik op zijn grote liefde, maar ook het verhaal van twee mensen waartussen echte verbinding niet mogelijk is. Begeleid door een subliem tienkoppig orkest en meer dan twintig spelers uit de sociaal-artistische werkplaats van Reinhilde Decler, geeft hoofdrolspeler Matthias

Peersman vorm aan een personage dat tegen de achtergrond van de grootstad stilaan alle contact met de realiteit verliest.

‘Bloemen van een autist’, Tutti Fratelli. © Cuauhtémoc Garmendia

Naar goede Fratelli-gewoonte gebeurt dat binnen een esthetisch geslaagd kader. Decor, muziek, kostuums, licht en kleur haken netjes in elkaar. Het koor beweegt subtiel over het podium terwijl er geregeld één personage naar voren stapt om de conversatie met de jongeman aan te gaan. Nu eens fungeren de spelers daarbij als geweten, dan als herinnering, buur, of als stem in het hoofd van Peersman. Hilarisch is het lied waarin de namen van antidepressiva en tranquillizers centraal staan.

Door de focus te leggen op een dragend hoofdpersonage en zijn tegenspeelster, breekt het gezelschap met de sociaal-artistieke traditie waarbij alle spelers een voor een hun moment de gloire krijgen op het podium. Dat zou kunnen uitmonden in een productie waarin kwetsbare spelers eenzijdig in de schaduw komen te staan van hun getalenteerde collega. In *Bloemen van een autist* voel je echter vooral de warme loyaliteit van een groep die het hoofdpersonage voortstuwt in zijn eerste grote rol.

Van de verschillende producties die de voorbije periode samen met niet-opgeleide spelers de stad wilden verbeelden (met Milo Raus *Lam Gods* op kop), is dit zonder twijfel een van de meest geslaagde.